

Het Nieuwe Legioen

Grondvest

Colofon

ISBN: 978 94 6365 098 4

1e druk 2018

© 2018, Wouter Brink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Ontwerp kaart: Erik Eshuis

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Het Nieuwe Legioen

Grondvest

Wouter Brink

 Elikser
UITGEVERIJ

Inhoud

Proloog	9
Oprichting	13
Inschrijving	29
De basis	42
Training	75
Promotie & Kennis	98
Opstand	118
Vergeving	152
Het eerste bevel	172
Bandieten	208
Piraten	227
Rekruteren	255
Onderzoek & Marine	290
Compagnie	315
Vorbereidingen	336
Pirateneilanden	376
Oorlog	389
De redding van Linh	410
Epiloog	421
Namenlijst	423

Kaart

a k t e n

Proloog

Zeven jaar geleden

Het was een druilerige ochtend toen Raidons moeder hem opdroeg om een bezoek te brengen aan tante Marja. De elfjarige jongen had hier niet veel zin in. Tante Marja deed altijd zo klef tegen hem. Het was onmogelijk om onder alle kussen en knuffels uit te komen.

Zijn moeder vond echter dat het weer eens tijd werd om met de hele familie samen te komen. Raidons vader was recent in dienst getreden bij een koopman om diens wagens te menen en was veel van huis. Daardoor was er bijna nooit tijd om met z'n allen samen te zijn. Aangezien vader eindelijk een paar dagen thuis was, was het dan ook tijd om met de hele familie te dineren.

Even later sjokte Raidon in de motregen door de straat. Daar hij naar de grond keek om minder regen in zijn gezicht te krijgen, merkte hij niet dat de andere mensen zich naar de kant van de straat begaven. Hij werd dan ook opeens opgeschrikt toen een man hem met een ruk aan zijn arm naar de kant trok.

“Oppassen, jongen, die krijgers gaan echt niet voor je aan de kant. Straks raak je gewond en dat wil ik niet op mijn geweten hebben.”

Raidon keek verwonderd op en zag toen pas dat er inderdaad een groep van wel twintig echte krijgers door de straat liep. Tot dat moment had hij deze alleen nog maar van een flinke afstand gezien. Moeder was altijd heel voorzichtig als er krijgers in de buurt waren. Waarom wist Raidon niet, maar moeder ging liever een heel blok omlopen dan dat ze te dicht langs zulke

mannen moest lopen. De enige keer dat Raidon rustig naar krijgers had kunnen kijken, was toen hij met een vriendje stiekem bij het paleis ging kijken. Toen bleven ze van een grote afstand kijken hoe die mannen erbij stonden bij de poort.

Van dichtbij waren de krijgers veel indrukwekkender voor de jonge jongen dan van veraf. Vol zelfvertrouwen liepen de mannen de straat door. Raidon wist het toen nog niet, maar veel van dat zelfvertrouwen was arrogantie.

De krijgers hadden allemaal stoere leren borstpansters en leren polsbeschermers. Ook hadden ze hoge leren laarzen die meer geschikt waren om paard mee te rijden dan om mee te lopen. Aan hun middel hadden ze een groot zwaard en een dolk. De ronde schilden hingen op hun ruggen.

“Wauw, zo wil ik er later ook wel uitzien,” zei Raidon.

“Roep dat maar niet te hard, jongen, anders heeft je moeder daar nog wel wat over te zeggen,” merkte de man die hem naar de kant van de straat had getrokken op. “Die krijgers veroorzaken vaak meer last dan dat ze waard zijn. Geen vrouw is veilig voor sommige van die lui.”

Raidon snapte de connectie tussen vrouwen en krijgers niet, en waarom krijgers dan verder lastig zouden zijn ontging hem al helemaal.

“Ik ga toch later een krijger worden,” meldde Raidon de man. Maar hij voegde er zachtjes aan toe: “Maar misschien dat ik dat moeder maar niet vertel.”

“Goed voor jou, jongen, goed voor jou.”

Laat op de middag stond de vijftienjarige Alyena uit het raam te kijken toen haar vader, de keizer, binnenkwam. De keizer van Falwyn was een stevig gebouwde man met grijzend haar

en een verzorgde baard. De man van in de vijftig keek zijn dochter bezorgd aan.

“Ik kom met slecht nieuws, Alyena,” begon hij, “ik heb zojuist bericht ontvangen dat je verloving deze zomer niet doorgaat.” Alyena, die zelf nooit een voorstander was geweest van de verloving maar wist dat deze het beste was voor haar land, leek niet erg verdrietig.

“Waarom niet, vader? Ik dacht dat u en keizer Igror van Chakra beiden overtuigd waren dat we zo beide rijken dichter tot elkaar konden brengen?”

“Dat klopt, dochter, en wij staan er beiden nog steeds achter. Als beide rijken één zouden worden, zou iedereen in vrede kunnen leven. De enigen die niet binnen de grenzen van onze twee landen vallen, zijn de nomaden in het hoge noorden. En zij komen alleen de bergen over na erg slechte winters op de ijsvlakten. Kortom, er zou vrijwel geen behoefte meer zijn aan de enorme legers die we er nu op na moeten houden. Het is tijd om deze zinloze oorlog die al eeuwen aan de gang is te stoppen.”

Toen zuchtte de keizer. “Helaas vrees ik dat die vrede een droom zal blijven. De prins die jouw verloofde zou worden, de kroonprins, is vermoord door een van zijn broers. Nadat deze Borya zijn broer had vermoord, is hij gelijk naar keizer Igror gegaan om de positie van troonopvolger op te eisen. Daarna heeft hij al zijn broers ervan overtuigd om het hof te verlaten en afstand te doen van hun aanspraak op de troon. Ik heb begrepen dat de meesten dan ook snel verdwenen zijn. Of ze zijn gevlucht of vermoord, weet ik niet.”

De keizer leek even in gedachten verzonken, maar ging toen toch verder.

“In ieder geval lijkt het erop alsof de nieuwe kroonprins de macht naar zich toe aan het trekken is. Mijn agenten weten

niet of keizer Igror überhaupt nog de dienst uitmaakt, of dat prins Borya het nu voor het zeggen heeft. Wat betreft jouw verloving, de nieuwe kroonprins heeft laten weten dat hij het niet nodig vindt om de wapenstilstand tussen ons en Chakra te bezegelen met een huwelijk. Het spijt me dat ik dit zo ongevoelig breng, maar ik vond dat je het recht had om dit van mij te horen, en niet via de roddel van anderen.”

Alyena had aandachtig naar haar vader geluisterd. Het gebeurde steeds vaker dat haar vader haar gebruikte om ideeën te testen. Hierdoor was ze al lange tijd op de hoogte van hoe het er in het keizerrijk aan toe ging.

“Dat geeft niet, vader, zoals je weet vond ik het mijn plicht om met uw plan mee te werken. Het was echter niet mijn keus om te trouwen met iemand die ik nog nooit heb gezien. Dus heel rouwig ben ik er niet om. Nu kan ik zelf iemand vinden die me aanstaat. Ik vind het erger dat deze Borya het nu voor het zeggen heeft. Ik geloof er niet in dat hij zich lang aan de wapenstilstand zal houden.”

“Ik helaas ook niet, dochter, maar hopelijk heeft Borya zijn handen nog even vol met de strijd om Chakra in zijn macht te krijgen. Hij is nog geen keizer, dus er kan nog van alles gebeuren.”

Oprichting

Drie weken geleden

Alyena, een slanke jonge vrouw met lang zwart haar, had een lange nacht in de troonzaal voor zich. Dit was haar inhuldigingsnacht, de nacht waarin de nieuwe keizer of keizerin werd geacht om tot de goden te bidden opdat zij het imperium welvaart zouden geven.

Veel taken van een keizer, of in haar geval keizerin, had ze al op zich genomen nadat haar vader ziek was geworden. Toch was het nog steeds moeilijk om te leven met het idee dat zij nu verantwoordelijk was voor de helft van de bekende wereld.

Het was nog maar drie dagen geleden dat haar vader de keizer van Falwyn was. Maar toen was het nieuws van de grens met het andere rijk gekomen. Het rijk in het oosten, Chakra, had een verrassingsaanval uitgevoerd tegen haar rijk Falwyn. Het grensleger was totaal verrast geweest en duizenden goede soldaten waren gestorven. Daarbij kwam ook de opperbevelhebber om het leven terwijl hij probeerde om zoveel mogelijk soldaten te redden. De opperbevelhebber was de beste vriend van Alyena's vader. Zijn dood kwam als zo'n zware schok voor de kwetsbare keizer dat zijn hart het had begeven.

Twee dagen later, op de laatste dag van de winter, was de oude keizer begraven en werd de 22-jarige Alyena tot keizerin gekroond. Vanaf dat moment droeg zij de verantwoordelijkheid voor het regeren van een land in oorlog. En dat terwijl het hele grensleger was gedecimeerd!

Het enige wat zij en haar rijk konden doen, was proberen de

legers van Chakra te vertragen totdat het leger zich had hersteld. Iets dat wel jaren zou kunnen duren nu er zoveel krijgers waren gesneuveld.

Alyena concentreerde zich weer op het bidden. Dat was het enige wat ze op dat moment kon doen. En wie weet, misschien zou een van de goden haar gebeden verhoren.

“Alstublieft, als u me kunt horen, help ons. De legers van Chakra rukken op, hun legers zijn enorm. Onze krijgers kunnen niet standhouden tegen een overmacht van tien tegen één,” bad ze tot alle goden die ooit aanbeden waren in het land. “Alstublieft, wat de prijs ook is, ik zal hem betalen. Ik doe alles om te zorgen dat mijn volk vrij zal blijven.”

Plotseling klonk er een stem als de donder door de donkere troonzaal: “JE BENT GEHOORD.”

Alyena maakte een sprongetje van schrik bij het horen van die stem.

Nog terwijl ze aan het bijkomen was van het harde geluid, vloog er een windvlaag door de zaal.

Toen Alyena opkeek, zag ze dat er achter de troon een verbor-gen deur was opengegaan. Voorzichtig sloop ze in de richting van de opening. In de gang hingen toortsen. Hoe krijg ik die aan? dacht ze bij zichzelf. Beetje bij beetje kwam ze wat dichterbij. Op het moment dat ze door de opening stapte, schrok ze zich opnieuw een ongeluk.

Alle toortsen vlogen uit zichzelf in brand! Als eerste ging de toorts bij de ingang aan, waarna de tweede begon te branden zodra de eerste echt licht gaf, met daarna de derde. De gang liep in ieder geval een meter of tien door, kon ze zien.

“Nou, in ieder geval lost dat het probleem van het aansteken op,” mompelde ze zachtjes tegen zichzelf.

Op de muren stonden tekens die haar vaag bekend voorkwamen, maar Alyena kon ze niet thuisbrengen. Ze keek nog eens aandachtig en zag dezelfde soort tekens op de toorts.

Ineens herkende ze de tekens. Dit werd de oude taal genoemd. De taal van het rijk waaruit de twee landen waren voortgekomen. Een paar jaar geleden had ze hier enkele lessen over gehad. Het woord op de toorts betekende licht!

Nu ze de taal herkende, kon ze met een beetje moeite begrijpen wat er boven de ingang stond. Volgens de tekens was dit een tempel van een oude god van de oorlog.

Oplettend liep Alyena verder de gang door. Aan het einde kwam ze inderdaad uit in een open ruimte. Dit was de ruimte waar de tempel hoorde te zijn. In het midden van de ruimte stond een altaar, met daarop een rol perkament.

Na een tijdje rondgekeken te hebben merkte ze op: “Iets anders zie ik hier ook niet,” waarna Alyena de rol oppakte en hem voorzichtig afrolde. De taal was dezelfde als die bij de ingang. Het leek een soort verhaal over de soldaten van het oude rijk en over een verbinding met de god Mithras. In het oude rijk werd deze god aanbeden door alle soldaten en krijgers.

Waarom soldaten en krijgers gescheiden werden genoemd, was Alyena een raadsel. Tegenwoordig werd het woord ‘soldaat’ bijna niet meer gebruikt.

Toen Alyena bijna aan het einde van de eerste paragraaf was, vond ze nog iets wat haar aandacht trok. Er stond iets over een

arsenaal en Niroma. Dit zou betekenen dat dit arsenaal zich zou moeten bevinden in de hoofdstad van het keizerrijk. De stad waar ze zich nu bevond!

Langzaam rolde Alyena de rol weer op. Het was tijd om terug te gaan naar haar gebed. Later zou er nog tijd genoeg zijn om de rol verder door te lezen.

Terwijl Alyena terug door de gang liep naar de kroonzaal, gingen de toortsen achter haar één voor één uit. Zelfs de geheime deur sloot uit zichzelf op het moment dat ze door de opening ging. Even later was er niets meer van te zien.

De volgende avond bestudeerde Alyena de rol wat beter. Graag had ze dat al eerder gedaan, maar door de kroning en alles wat daarbij hoorde, was dat niet gelukt. In de avond had ze echter een paar uurtjes voor zichzelf genomen.

Deze rottaal maakt ook het niet gemakkelijker, dacht ze. Na twee uur had ze nog maar de halve rol kunnen vertalen. Gelukkig ging de tweede helft wat sneller. En iets meer dan een uurtje later had ze ook de tweede helft vertaald. Het hele verhaal deed haar verstoeld staan. Snel liep ze naar de deur om een keizerlijke wachter te roepen.

“Harry, zou je zo vriendelijk willen zijn om kapitein Cervik te halen?” vroeg ze. “Ik heb morgen een sectie van de wacht nodig om iets uit te zoeken.”

Enkele minuten later werd er al op de deur geklopt.

“Kom binnen!” riep Alyena, en meteen stapte kapitein Cervik naar binnen.

De kapitein was een vrij korte man met kort zandkleurig haar. Met zijn tweeëndertig jaar was hij jong voor deze belangrijke positie. Toch was zijn positie er niet een die gekocht

kon worden. Ook al was de kapitein van adel, zijn positie had hij gekregen door zijn uitzonderlijke talent voor zijn werk.

“Ah, kapitein. Fijn dat je zo snel kon komen. Ik ga morgen op zoek in de oude gedeelten van het paleis. Ergens moet een geheim gedeelte zijn waar we iets kunnen vinden wat ons kan helpen met de oorlog. Daarvoor heb ik een sectie wachters nodig. Ook zou ik het fijn vinden als jij als bevelvoerder van de wacht persoonlijk de sectie zou willen aanvoeren.”

“Maar natuurlijk, majesteit. Ik ben uw nederige dienaar.”

“Malloot, doe niet zo gek.” Alyena kon haar lachen bijna niet inhouden. Soms had de vaak strenge kapitein een raar gevoel voor humor. Ze kende de kapitein al sinds ze tien jaar oud was en hij als jonge wachter was toegetreden tot haar vaders persoonlijke wacht.

De volgende dag stuurde Alyena een page naar haar secretaris om al haar afspraken af te zeggen. In plaats van te overleggen met verschillende ‘belangrijke’ mensen ging ze op zoek naar het oude arsenaal. Nog voor ze goed en wel bij het kantoor van kapitein Cervik was aangekomen om de sectie wachters mee te nemen, had haar secretaris haar echter al gevonden.

“Majesteit, er kwam net een jongen naar me toe die vertelde dat al uw afspraken moeten worden verschoven. Dat kan toch niet waar zijn?”

“Ik vrees van wel, Titus. Er is iets wat ik vandaag moet doen en ik weet niet hoe lang het gaat duren. Het zou wel eens de hele dag in beslag kunnen nemen.”

De secretaris keek Alyena verbaasd aan.

“Maar majesteit, graaf Griffith komt straks om te overleggen over uw verbod op levenslange lijfeigenen. Zoals u weet, heeft

hij veel landerijen en mijnen waar hij lijfeigenen gebruikt. Als u uw verbod doorvoert, zal hij veel geld verliezen. Het is voor hem een erg belangrijk overleg.”

Toen was Alyena degene die een beetje verbaasd keek.

“Ik was de graaf inderdaad vergeten, Titus, maar dit is belangrijker. Wil jij de graaf een bericht sturen dat hij vanmiddag langs kan komen? Dan probeer ik om op tijd terug te zijn.”

De secretaris sputterde nog even tegen, maar vertrok toen om het bericht aan de graaf op te stellen.

Samen met kapitein Cervik en vier andere wachters daalde Alyena af naar het onderste niveau van het paleis. In tegenstelling tot de ronde vormen van de nieuwere delen waren hier scherpe lijnen.

Het gedeelte waar ze naar afdaalden, was een van de oudste van het paleis. Veel gangen liepen dood en te zien aan het stof was hier al in geen jaren meer iemand geweest. De gangen waren hier ook veel ruimer opgezet dan in andere oude delen van het paleis. In sommige gangen kon je met gemak met vier man naast elkaar lopen. Het duurde dan ook even voor de groep de juiste doodlopende gang had gevonden.

Aan het einde van de doodlopende gang was een schilderij van een gevecht te zien. Dit nam de hele breedte van de gang in beslag. Eerst konden ze niet goed zien wat er op het schilderij stond door de dikke laag stof. Nadat een van de wachters voorzichtig het stof er had afgeveegd, was te zien dat op het schilderij krijgers van het oude rijk stonden afgebeeld. De krijgers droegen metalen platen in plaats van het gebruikelijke leren harnas dat werd gebruikt in de legers van de huidige keizerrijken.

“En dat terwijl leren harnassen al in gebruik zijn zo lang als

de geschiedenisboeken teruggaan!” riep Alyena uit. “Dit schilderij moet oeroud zijn.”

Alyena bestudeerde haar vertaling nog een keer.

“Volgens de rol hoort hier een deur te zijn. Het is jammer van het schilderij, toch moeten we kijken wat erachter zit.”

Op dat moment kwam de kapitein in actie.

“Sloop die muur!”

De wachters haastten zich om de opdracht uit te voeren en in vrij korte tijd was de muur met het schilderij verdwenen. Erachter zat een entree met massief houten deuren die net zo groot waren als het schilderij waarachter ze verborgen hadden gezeten.

De wachters probeerden tevergeefs de deuren te openen. Niet alleen waren ze met een groot slot afgesloten, in de loop der eeuwen waren de zware eikenhouten deuren alleen maar harder geworden.

Toen bleek dat de deuren niet zomaar open zouden gaan, beval de kapitein twee wachters om met een aanloop hun schouders als stormram te gebruiken. Met een luide bons knalden ze tegen de deuren aan.

“Laten we dat nog eens proberen,” zei Alyena, “volgens mij bewegen ze een beetje. Misschien als vier wachters het proberen?” Dit keer pakte het iets anders uit. Hoewel de deuren nog intact waren, waren de scharnieren dat niet. Met een enorme klap vielen de deuren tegelijkertijd naar binnen. De vier wachters tuimelden achter de deuren aan, waarbij een van hen een lelijke val maakte.

“Nou, dat ging gemakkelijk,” zei kapitein Cervik. “Ik had verwacht dat werklieden met gereedschap een week nodig zouden hebben om door die deuren heen te komen.”

Achter de deuren was een grote zaal te zien, met gangen die in verschillende richtingen liepen.

“Ik geloof dat we hebben gevonden wat we zochten,” zei Alyena. “Zorg dat niemand hier zomaar binnen kan lopen en laat iemand wat meer wachters en klerken halen. Volgens mij kunnen we wel wat hulp gebruiken.”

“Jawel, majesteit,” reageerde de kapitein, waarna hij zich tot een stel wachters wendde. “Jack, Nerv, jullie hebben hare majesteit gehoord. Niemand komt zonder toestemming door die deuren. Roy, jij haalt de dienstdoende ploeg op. Die kunnen ons hier ondersteunen. Oh, en vergeet die klerken niet. Er zitten er vast wel een paar in de dienstruimte.”

De wachters verspilden geen tijd en haastten zich om hun opdrachten uit te voeren.

“Laten we alvast een kijkje nemen terwijl Roy de dienstploeg haalt, majesteit,” opperde kapitein Cervik. “Ik ben wel nieuwsgierig geworden naar wat hier allemaal te vinden is.”

“Je hebt helemaal gelijk,” antwoordde de keizerin. “Laten we allemaal een gang kiezen en kijken wat er te vinden is.”

“Dat zal niet gaan, majesteit,” was de reactie van de kapitein. “Ik laat u niet onbewaakt achter. We gaan met z’n allen.”

Met een diepe zucht reageerde Alyena: “Het was ook te mooi om waar te zijn.” Waarna ze gedrieën de middelste gang namen.

Al snel kwamen ze aan beide kanten van de gang kamers tegen. Ook hier waren dezelfde grote stenen te zien die alleen in de alleroudste delen van het paleis te vinden waren. Het enige verschil was dat hier op verschillende plekken de